

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1290/2022
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Људовит Штур“ са седиштем у Кисачу, коју заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/2021 од 16.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/2021 од 16.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 18/2021 од 13.10.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од 01.03.2018. године до 31.08.2018. године и од 01.09.2019. године до 31.10.2020. године исплати укупан износ од 67.646,50 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2018. годину исплати износ од 20.782,67 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате; за 2019. годину износ од 18.347,33 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, за 2020. годину износ од 22.570,25 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 31.08.2018. године и од 01.09.2019. године до 31.10.2020. године, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђених до тражених износа, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, по основу накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019 и 2020. годину. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, тужиља је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/2021 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка преко износа од 38.720,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У преосталом делу одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Тужиле је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиле тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ накнада штете због неисплаћених накнада по основу трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 29.12.2020. године и преиначена 12.10.2021. године. Вредност предмета спора је 129.346,75 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 117,5540 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**